

Вих. № 57/2025

Запоріжжя, 30 серпня 2025 року

ПАСТИРСЬКИЙ ЛИСТ НА ТИЖДЕНЬ ВИХОВАННЯ

Улюблені у Христі брати та сестри!

Дорогі батьки, молодь та діти!

Нам довелося жити у важкі часи жорстокої війни, яка безжально нищить, калічить, спустошує не лише території, але й людські душі. Реальність, у якій живемо, важка, ми постійно перебуваємо у страху і непевності щодо майбутнього, не знаючи, що буде далі і що планувати завтра. Війна хоче зруйнувати також наші мрії і добрі надії на майбутнє. Зокрема, непросто зараз вам, юнаки і дівчата, сьогоднішні і завтрашні випускники шкіл і студенти. Можливо, відчуваєтеся самотніми і покинутими навіть у своїй вірі, бо Господь здається кимось дуже далеким. Однак це не так. Господь – поряд, Він іде разом з нами, і саме Він – наше майбутнє, наша надія, сила і перемога. Не можна піддаватися спокусам смутку і зневіри, *«потрібно триматися віри з усіх сил, - говорив італійський блаженний П'єр Джорджо Фрассаті, - чим без неї було би наше життя? Нічим. Воно не мало би жодної користі». «Життя без віри, без цього спадку, який треба берегти, без цієї боротьби за єдину Істину, — не життя, а існування. Ми повинні жити, а не існувати!»*

На початку 2023 року відбувся похорон одного військового, котрий загинув на передовій. Разом з дружиною та дітьми він постійно приходив на Літургію і багато молився з родиною в храмі та вдома. Бог справді займав перше місце в його серці та в його сім'ї. Коли родина дізналася про смерть татуса і чоловіка, то, замість розпачу, у них була тверда впевненість, що він живий і перебуває у Домі Бога Отця. Похорон був сповнений справжньою християнською надією.

Багато хто з вас, дорогі брати і сестри, втратили своїх батьків і рідних внаслідок цієї війни, а хтось допомагає родичам, які повернулися з фронту покаліченими душевно і фізично або отримали поранення внаслідок російських атак по цивільному населенню. Нам треба жити, весь час невтомно шукаючи Божого світла у цій темряві зла і самим бути Його світлом. Знаємо, скільки гарячих молитов возноситься з кожного куточка

України за наших захисників та захисниць, які боронять Батьківщину і нас. Ви не уявляєте, як реально відчують вашу молитву на передовій війни, як вона по-справжньому діє! Так, нашою місією є передусім захищати Україну витривалою молитвою, але й також добрим прикладом християнського життя та власним наверненням, а щодо вас, молоде покоління - то і сумлінним навчанням, адже вам треба буде в майбутньому відроджувати країну! Перемога, яка прийде, - а ми в це віримо, - прийде від Господа. І про неї треба постійно з Господом розмовляти, просити, щоб в Україну прийшов Божий мир. Замість даремно витрачених годин на соцмережі, можемо присвятити цей час на цілком реальний захист нашої держави – молитовну підтримку наших воїнів і численні добрі справи.

Нехай прикладом для всіх нас, а особливо для юнаків та дівчат, стане постать покровителя молоді та студентів, італійського студента, уже згаданого блаженного Г'єра Джорджо Фрассаті, який навчав про «апостольство доброго прикладу»: *«Ми, католики, маємо прагнути, щоб усе наше життя керувалося християнським моральним законом»*. В одному зі звернень до італійської католицької молоді він також писав: *«Ми повинні загартовуватися, щоб вистояти в битвах, які попереду нас, щоб забезпечити нашій Батьківщині у близькому майбутньому радісніші дні і морально здорове суспільство. Для цього необхідна неухайна молитва, щоб отримати від Бога благодать, без якої наші сили будуть даремні. Потрібна організованість і дисципліна, щоб ми у відповідний момент були готові діяти. Ми повинні бути готові скласти в жертву наші пристрасті і нас самих, бо без цього неможливо досягнути мету»*. *«На нас, католиках, а особливо на студентах, лежить обов'язок формувати себе»*.

7 вересня цього року відбудеться канонізація блаженного Г'єра Джорджо Фрассаті, який є покровителем нашої Комісії душпастирства молоді та покликань при Конференції єпископів України, тож ця подія для нас особливо важлива. Хто з вас нещодавно брав участь у Всесвітньому Ювілеї Молоді в Римі, що відбувся в межах Святого Ювілейного Року, той, мабуть, вшановував його реліквії, які були привезені як особливий дар учасникам ювілейних урочистостей. Народившись у 1901 року в Турині, в дуже заможній та шанованій сім'ї, він з самого дитинства мав схильність допомагати іншим. Побачивши убогу жінку, яка просила милостиню зі своїм босим сином, він, не задумуючись, негайно зняв своє взуття та віддав бідній дитині. Коли його батько не допоміг чоловікові, який прийшов до їхніх дверей п'яним, малий Фрассаті почав так плакати, що мама доручила йому знайти того чоловіка і привести додому поїсти. У віці 10 років прийняв Перше Причастя, а в 14 був конфірмований. Мав багато талантів: був завзятим альпіністом, спортсменом, добре плавав. Відвідував театри, музеї, але фільми дивився тільки ті, про які попередньо дізнався, що вони мають якусь моральну вартість. Не сприймав вульгарних і нечистих речей. Після закінчення навчання батько запропонував йому або автомобіль, або значну

суму грошей. Він вибрав останнє, але нічого для себе не використав, усе роздавши бідним. Його батьки вважали, що їхній син «втрачає гарні можливості» і зовсім не дбає про майбутнє. Але він за своїх коротких 24 роки життя здобув собі небесну нагороду, це і було його єдине майбутнє, яким він переймався — вічність. Він не скористався високим матеріальним становищем своєї сім'ї, щоб стати великим в очах цього світу, вибрав натомість складніше, але більш повноцінне життя. Пішов за покликом свого серця і віри, поминувши кар'єру в прибутковому медіабізнесі своєї родини, щоб служити бідним, і вивчився на шахтаря, бажаючи служити Христу саме серед шахтарів.

У віці 21 року він став домініканцем-мирянином (третього Ордену), прийнявши ім'я святого Ієроніма та довіривши себе його духовній опіці.

30 червня 1925 року, під час прогулянки на човні з двома друзями, почав скаржитись на різкий біль в м'язах спини. 1 липня прийшов додому з сильним головним болем та лихоманкою. Того ж дня померла його бабуся і він відвернув увагу від себе, хоча йому було дуже погано. Незабаром був поставлений діагноз: поліомієліт. 4 липня 1925 року, у віці 24 років, П'єр Джорджо помер. Місто Турин заповнилось тисячами скорботних. Коли похоронний кортеж проїжджав через місто, люди виражали вдячність та пошану за отримане від нього добро. Людина, яка чинить добро на землі з чистими намірами в серці, подобається Богу і після смерті продовжує допомагати тим, хто потребує підтримки в тяжких життєвих ситуаціях. Отець Мартін Станіслав Гілле ОР, Генерал Ордену Домініканців, що приймав обітницю блаженного Фрассаті, сказав після його смерті: *«Можна припустити, що, покликавши до себе П'єра Джорджо саме тоді, коли стільки людей поклали на нього надії, Бог захотів, щоб його несподівана смерть підкреслила красу його життя, і щоби воно привернуло вашу увагу — увагу молоді, яка зможе черпати у ньому натхнення»*.

Дорога молоде! Нехай святий покровитель молоді П'єр Джорджо Фрассаті випросить в Небі для вас всіх потрібні Божі благодаті, щоб ваші друзі, дивлячись на ваше гарне життя та на ваш приклад, шукали дорогу до Бога, Якого ви вже знайшли. Адже, за словами блаженного Фрассаті, *«Справжнє добро робиться непомітно, повільно, щоденно, у звичайних справах»*.

Нехай Господь благословить вас в цьому Ювілейному році, який переживаємо, на новий шкільний та академічний рік через покровительство П'єра Джорджо Фрассаті, в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа.

Єпископи Римсько-Католицької Церкви в Україні